

razodela, podamo se v gostilnico „zum Sandwirth“, kjer je odbor dal v salonu poleg vrta pripraviti nam dolgo mizo za obed. Krog te nas sede okoli sto, tudi nekaj Celovških Slovencev, med njimi predsednik čitalnice, se nam pridruži. Bože mili, kak stan imajo ti v mestu, ki hoče po vsi sili nemško biti! Kar smilili so se nam, ker morajo svoje prepričanje večidel pod suktnjo skrito nositi, kajti to sem naglo zapazil, da so še natakariji v gostilnici nekako zaničljivo gledali vsacega, ki je slovenski govoril.

Med obedom so naši pevci katero spustili po dvorani, tudi par govorov in napitnic je bilo, pa ne dolgih in tudi neprilicnih ne. In to je bilo pametno, kajti vsaj mene nobena reč bolj ne moti, ko to, če moram med jedjo vsak hip šiniti kvišku in čakati, da se mi jed shladi, če me že pri trkanji kdo ne polije. „Pri jedi ima še pes rad mir“, pravi naš pregovor, in mi vsi smo bili lačni. Jedila in pijače niso bile posebno delikatne, zlasti smo na kumarah in salati pogrešali olja — menda ga za nemško kulturo preveč porabijo, — zato je bilo pa vse dosti drago. Goldinar in 56 kr. za juho, meso s prikuho, pečenko in salato (to zadnje oboje sem pa jaz le druge jesti videl), dva maslica srednjega piva in dva četrt litra ko jesih kislega „šilharja“ — no, to je že nekaj več, nego je vse skup vredno. Pri plačevanju sem natakarija opomnil na to, da pečenke nisem dobil, a on je majal z ramo in stojično rekel: „Ni moja krivda, bi se bili pa podvizali“, ter obstal pri tem, da plačam polno tarifo, tedaj tudi pečenko s salato, katero sem — videl druge jesti. Enako je natakariček, od katerega sem kupil eno viržinko (ker le te sorte tlinke obrajtam) in mu pomolil zá-njo dvajsetico, z besedo „danke“ mi pokazal hrbet in bi bil gotovo odšel, ako bi ga jaz ne bil vstavil in prašal, če so v Celovcu danes viržinke po 20 krajc. Na to mi je pomolil nazaj četrtak in še le vsled energičnega mojega protesta potem še desetico. O dragini, ki nas je tu preganjala, bom imel še priliko kaj spregovoriti.

Po obedu smo se razkropili po mestu iskat stanovanja ali vsaj postelj, potem pa tudi ogledat si mesto. Povsod vse polno pruskih in nemških zastav, meni je bilo pri srcu, kakor vojaku, ki je moral skoz palce (Spießruthen); pri moji veri! ljubše bi mi bilo iti po tlečem oglji, nego med temi barvami v Avstriji! Zato tudi nismo dosti stikali po mestu, vsaj jaz ne; ko se mi je posrečilo po prijateljskem posredovanju ogreniti v gostilnici z drugim tovaršem vred sobo z dvema posteljema, se mi je odvalil težak kamen raz srca, postal sem tako lahak, da sem v prijetni družbi splezal na zvonik mestne farne cerkve, od koder je neomejen razgled po mestu in njegovi okolici. (Pri tej priliki sem jaz kot zvonovoslovec brž prijel zvonove za žilo in našel, da imajo sledeče glasove od velikega do malega: B, Es, E, G in C. Strašno mora biti, kedar vsi skup pojó! Jaz si že tiščim ušesa, če si to harmonijo le mislim.)

Vrnimo pa se v mesto nazaj. V tako imenovanem „napredku“ je pustilo že Ljubljano zadej, ulice so — menda po „napredovalnem“ ali liberalnem mestnem starešinstvu — na novo krščene, ker nahajaš tu imena svetnikov liberalne dobe. Sicer je mesto — izvzemši majhne stareje kote — čedno, ceste in ulice ravne in se križajo skoro povsod navpično. Zida se na vseh krajih pridno — sploh: Celovec se mi je v tem obziru zdel bolj velikemu mestu podoben, kakor naša Ljubljana, čeravno ima tudi ta vsaj po večini liberalno starešinstvo. Tudi kavarne in gostilne so mnogo lepše od Ljubljanskih, le štacune so se mi v primeri s tem bahaštvom nekako siromašne zdele. Iz tega sem sklepal, da liberalizem bolj podpira gostilne in kavarne, kakor

trgovstvo in obrtnijstvo. Vsaka reč komu služi, če toča okna pobije, ima steklar zaslužek.

Druge imenitosti ali posebnosti Celovškega mesta, ki se vsak dan nahajajo in jih vsak lahko vidi zastonj ali za par desetic, popisovati ni moj namen, tudi sem jih šembrano malo videl. Kdor želi o tem natančnejega poročila, naj se podá sam v Celovec na ogled ali pa, kar je po mojih skušnjah dokaj ceneje, kupi si kak popis tega posilno nemškega mesta.

Vrnemo se nazaj v našo „Mekko“ za čas našega bivanja v Celovcu k „Sandwirthu“ in najdemo tu — koga? ne uganete, stavim, da ne. Dva ustajnika z dušo in telom, Hercegovinca po rodu, Knežić in Babić po imenu. Oba je Avstrijska pazljivost ob Dalmatinski meji vjela, Avstrijska politika ju v Celovcu, znanem posilno nemškem gnjezdu, internirala in Avstrijska vlada jima daje po 1 gold. 50 kr. na dan — vsak dan sproti ter stanovanje. Proti dani častni besedi, da mesta meje ne prestopata, smeta se sprehajati slobodno po mestu, le da se vsak dan posebej pokažeta policijskim očesom. Knežić, izobražen bivši trgovec iz Mostara, se nam je ta dan pokazal v pohlevni sivkasti meščanski obleki, le kapico svojega rodu na glavi, Babić pa, starejši od prvega, prišel je v svoji izvorni ustajniški, t. j. domači obleki. V naši družbi sta bila prav vesela, ker sta slišala slovanske govorce in slovanske pesmi. Rekla sta med drugim tudi, da bi bila že davno potegnili nazaj na bojišče, ko bi ne bila vezana po častni besedi. A obljuba ju drži bolje od stotero straž. (Dal. prih.)

Naši dopisi.

V Gorici 3. sept. — Večkrat se zgodi, da še le pogreb pokaže, kaj je kdo bil. Včeraj smo imeli tu pogreb, kakoršen se po redkem vidi; pol mesta je bilo po koncu. Vdeležili so se spreveda deželni glavar z očetom svojim fcm. g. grofom Iv. Coronini-em, dvorni svet. baron Rechbach, župan s polovico mestnega starešinstva, ves kapitelj (privatno) in vsa svetna in redovna mestna duhovščina, mestne šole deške in dekliške v obilnem številu (čeravno so počitnice), veliko družih načelnikov in prvakov in ogromna množica druge gospode vseh stanov in obojega spôla. Po ulicah pa so stali ljudje v dveh vrstah, kakor pri procesiji na sv. Teló. Vsem se je bralo resnično sočutje za rajncega na obrazih. Vse se je naredilo samo od sebe; nič umetnega ni bilo pri tem pogrebu. In komu je veljalo vse to? Priprostem duhovniku v ponižni službi. Umril je po kratki bolezni (prijatelj moj) vodja mestnega zavoda za zanemarjene mladeniče in katehet dekliške mestne šole (nekdaj začasno ravnatelj deške mestne šole), pevec prvostolne cerkve, g. Anton Cumar, star še le 48 let, mož, ki ni imel nobenega neprijatla, pač pa toliko spoštovavcev, kolikor znancev — spoštovavcev vsake vere, vsake narodnosti, vsacega stanú. V zavodu, kateremu je bil v najtežavnejših razmerah veliko let ravnatelj, je nenadomestljiv; kaj je bil kot katehet — pokazalo je sinoči stokanje in glasno jokanje šolskih deklic, ki je vse pričujoče globoko ganilo. Rajncega delovanje je bilo tiho, brezhrupno, pa rodovitno in obče znano. Tako je bilo znano tudi Nj. veličanstvu cesarju; lani meseca maja je bil rajnki poslavljen z zlatim služnim križcem s krono — in nobeno drugo enako počesčenje o tistem času ni našega občinstva s tako zadovoljnostjo napolnilo, kakor njegovo. — Pogrebne stroške je plačal mestni municipij, katerega uradniki so tudi vsi bili pri pogrebu. — Z eno besedo sinočni spreved je bil tako sijajen, da mu gre odlično mesto v naši

mestni kroniki, in to tem bolj, ker je bil priprost duhovnik on, kogar je mesto tako poslavo. Da! praktični razum in srcé, kakor ga je imel rajnki dobrotnik Goriškega mesta, več dobrega storita, ko visoka učenost v visokih službah. Počivaj v miru, blaga duša! — Jutre 4. dne t. m. se odpre novi trg za zelenino. Lepo delo je. Krog in krog so štacunice, po sredi so okusno narejene strehe in okoli teh še prost nepokrit prostor. Vsaka prodajalka pod omenjeno streho bo imela mizo in stol vse to za 2 solda. Tudi drugod po mestu je vse premenjeno. No, za olepševanje mesta naši mestni očetje skrbé; to se jim mora pustiti.*)

Iz Gorenškega 30. avgusta. (*Še nekaj o krivicah, ki se včasih godé na železnici.*) Opravičena je pritožba, o kateri se bere v 31. listu „Novic“, namreč, da se imena postaj ne oklicujejo tudi v slovenskem jeziku. Al še neka večja napaka se nahaja na železnici tu in tam. Ko je bila l. 1848. kmetom zoperna desetina odpravljena, sem slišal v Ljubljani nekega Krakovčana na citre izvršno brenkati in prepevati mnoge slovenske pesmi, med njimi tudi eno, ki je zadevala odpravljeno vez med grajščakom in kmetom, kojo bil je zložil prost kmet. Le samo te-le besede sem še ohranil:

Ferdinand je patente dal — vsak jih je lahko bral,

Desetina je že preč — ne boš je kmetič dajal več“ itd.

Res je, za vselej je pokopana desetina, le v enem stroku se še jemlje, namreč na nekaterih železniških postajah. Ni ravno dolgo, ko mi je vinsk trgovec in krčmar pripovedoval tako-le: „jutri spet Štajercem nekaj denarja ponesem; to pot ga pa ne bom več pripeljal, kakor 5 barigelj, šel bom s svojo živino in dva voznjača bom še najel.“ Jaz opomnim na to: čemu je pa železnica, ki tako po ceni vozi? „Na železnico ga pa res nikoli več ne denem — mi mož odvrne, kajti tam se mi preveč vsuši! Tisti — nadaljuje — tisti zl — fakini na postajah so le preveč žejni; vendar bi še potrpel, ako bi ga za pokušnjo bokal izpili, al te kanje imajo menda gobo v grlu, ker ga vlečejo kakor mule, in da bi se ne vedelo, da ga toliko manjka, ga pa potem še krstijo ali poročé z majko vodico. Ko se mi pa na kolah pripelje, je posoda polna in pijača nepokvarjena.“ — Tedaj, oče, res prav imate, da tako ravnate — odvrnem zadnjič. — Drugi moj prijatelj je ravno tako naletel. Šel je bil tam po zimi po vino doli v Krško okolico; izročil ga je bil Videmski postaji; izloženo je bilo na Kranjskem kolodvoru, in ko ga domu dobi, zapazi in se prepriča, da manjka vina 10 litrov, toliko, kakor 3 gold., kapeži bili so namreč dno barigle prevrtali in zopet zabili; al vsaj krstili ga niso bili. — Po tem načinu se dvojna krivica dela: ne samo prejemniku, ampak tudi železnici, ker bodo trgovci zupanje do nje zgubili. — Kar je tu razodeto, je gotova resnica, ki se lahko izpriča, ako bi trebalo. Vodstva železniška ne vedó tacih slučajev, zato jim bo gotovo vseč, da se jim povedó.

Iz okolice Kranjske 30. avg. **) — Da imamo tudi v okolici naši slabo, prav slabo letino, to utegne „Novicam“ že znano biti; če še ajdica ne obrodi, nam bo trda pela! Zelje so večidel gosenice pohrustale, repo pa deloma suša, da ni kalila, deloma pa bolhe. — Pa še neka druga nadloga je pritisnila na polje. Pripovedujejo mi ljudje od nekih žužkov, ki jih imenujejo žabice zato, ker so majhne živalice, malo večje, kakor zelena žaba, katerih v naši okolici sicer ni ravno obilo,

*) V zadnjem dopisu se je vrnila na nekem mestu beseda „laške“ (prvaške moči). Jez sem hotel reči, da prvaške (slovenske) pevske moči so bile. Pis.

**) Sestavek o brajdi prihodnjič.

gori v Kokri pa in tam v Cerkljanski fari jih je sila veliko — na majhnem prostoru 3–4 korakov jih je nekdo naštel 30. Ne vemo, kako temu mrčesu v okom priti, ako začne škodljiv biti? *)

Iz Idrije 2. sept. (*Volitve za mestni odbor*) pretekli mesec so se vršile pri nas popolnoma pravilno; to lahko prisegamo pred Bogom; al ker so nemčurski nasprotniki naši v manjšini, skovali so 10. dan po volitvi (kajti laži kovati, ni zmirom lahko) neki protest zoper volitev ter ga poslali c. kr. deželni vladi, ki pa ga je brž nazaj poslala protestantom. Od njih je romal c. k. okrajnemu glavarstvu v Logatec, ki je nemudoma prepovedal volitev župana, dokler protest ni rešen. Gosp. Ogrinec — pravijo — je mož pravice; pravijo pa tudi, da pozná postave. Če je res to oboje, mora z ozirom na jasni §. 33. volilnega reda občinske postave ono pismo protestantov odločno za neveljavno priznati. Skozi in skozi postavno izvršena volitev in pa oni §. 33. volilnega reda — to sta stebra naši pravici, na katero se naslanjamo, in če ne bi obveljalo, pritožiti se dalje in vso intrigo ob svojem času predložiti deželnemu zboru. Nadejamo se, da vendar še ne živimo na Turškem in da Flamenig in Onderka nista paši Turški!

Iz Ljubljane. (*V odborovi seji družbe kmetijske 3. dne t. m.*) so se obravnavale sledeče zadeve: Na vprašanje gosp. Piskarja: kedaj in kje naj bi v smislu ministerskega naročila razlagal nauk o umnem predivstvu, se je odgovorilo, naj se zgodi to še ta mesec in sicer za en kraj popotnega svojega nauka naj si g. Piskar izbere okolico Škofjo Loško, za družega pa okolico Litijsko, in o tem brž poroča odboru, da se poprej zdatno razglasí; — na znanje se je vzel odpis c. kr. deželne davke-uravnavalne komisije, po katerem c. k. finančno ministerstvo ni vslušalo družbine prošnje o gozdni vccenitvi; — ker družba kmetijska letos ni dobila podpore za nakupovanje kmetijskega orodja, odbor ni mogel vslušati dotičnih prošinj iz Dola in Dovjega; — po predlogu podružnice Planinske se je Zihertlu dovolil prodaj za pleme ne več pripravnega bika; — naznanilo se je odboru, da se je prošnja čebelarskega društva o državni subvenciji s toplim priporočilom izročila sl. ministerstvu kmetijstva, in da se isto tako izročí prošnja gosp. J. Jarca o podaljšanji štipendije; — sklenilo se je naročiti en iztis W. Ossenkopovega navoda, kako po mladikah izrejevati sadno drevje itd., kar — kakor njegov oglas pravi — s pohvalnimi spričali potrjujejo strokovnjaki baron Babo, dr. Fenzel in baron Suttner; — ker podružnica v Kranjski gori še ni odgovorila: ali je ondi kaka sirarska družba, zato se jej naročí za odgovor do 15. dne t. m.; — nadrobni program vinorejskega kongresa in vinske razstave v Mariboru (od 17. do 25. dne t. m.) se je na znanje vzel z dostavkom, da je vožnina po železnici za $\frac{1}{3}$ znižana in da razstavni odbor hoče skrbeti za stanovanja; — o zadevah dr. Costovega spominka je bilo sklenjeno, naj se izvoli ožji odsek 2 odbornikov družbe kmetijske, 2 odbornikov pa Matice slovenske, ki si volijo še 5. odbornika za prvomestnika, ter da se ta sklep naznani in v odobrenje priporočí odboru Matičnemu; odbor družbe kmetijske je koj v današnji seji soglasno volil dr. Jan. Bleiweisa in Fr. Schollmayera.

— Čebelarskemu društvu je sl. ministerstvo kmetijstva dovolilo 80 gld. podpore, da se udeleži zboru čebelorejskega v Vratislavi.

*) Skusite nam kakih 5 tacih živalic na ogled poslati, da razsodimo, kaj so ter dostavite, ali so na njivah ali drugod? Vred.

— (Iz seje deželnega odbora 2. septembra.) Mestnemu magistratu Tržaškemu se bode odgovorilo na vprašanje o potrebnih korakih zarad odprave najdenišnice Tržaške. — Predlogom dotičnih šolskih svetov deželni odbor pritrdi, da se učiteljska služba v Goričah pri Kranji podeli sedanjemu učitelju Jak. Ukmarju v Mošnjah, učiteljska služba v Logatcu pa sedanjemu učitelju Jan. Juvancu v Planini.

— Presv. cesarica s svojo hčerko Valerijo se je 31. t. m. po železnici peljala skozi Ljubljano v Miramar poleg Trsta, kjer neki ostane do konec tega meseca.

— (Likvidacijski odbor banke „Slovenije“) se je pretekli teden 3 dni pogajal z gospodoma zastopnikoma banke „Slavije“, ki sta o tej zadevi iz Prage prišla, al žalibog, brez vspeha; isto tako tudi razgovori s še drugimi bankami niso nobene koristi kazali nesrečni naši banki. Da se od nobenega kupca ne more zahtevati, da bi v lastno škodo prevzel kako kupčijo, no, to pač sprevidi vsak; al nasproti si likvidacijski odbor tudi ni upal na svojo odgovornost skleniti pogodbe take, po kateri bi kupec vzel mesó, prodajalcu pa pustil same kosti. Več o tej zadevi reči pridržujemo si za drugi pot; danes naj povemo le to, da se nam je naznanil §. občne kupčijske postave, po kateri je delničar zavezan, celi znesek akcije vplačati, in to je §. 223., ki ga od besede do besede razglasimo drugi pot. To je pač britka „kozja molitev“, katere se moramo zdaj učiti, kar ne bi nam treba bilo, ko bi se Slovenci leta 1872. v Celji, zapeljani po tujcu, ne bili izpustili na polje, katerega celó nič niso poznali! Velike važnosti po vsem tem bo za delničarje, ki imajo veliko akcij, prihodnji občni zbor umirajoče banke Slovenije 28. t. m. Naj bi jim dobrohoten strokovnjak (Fachmann) pokazal pravo pot iz tega labirinta!

— (Knjige „Matice slovenske“) za tekoče leto bodo kmalu gotove, in se bodo razpošiljale vsem g. udom, ki bodo po odborovem sklepu do tistega časa odrajtali letnino za preteklo 1875. leto. — Knjiga „dr. Lovro Toman“, obsegajoča: životopis dr. Tomana in mnogo pesem njegovih na 11½ pôle, s podobo njegovo je že natisnena in tudi že vezana, — „Letopis za l. 1876“ bode kmalu gotov, in tudi novih zemljevidov pričakujemo vsak dan z Dunaja. Ker pa se ravno sedaj za „letopis“ pripravlja „imenik Matičinih udov“, prosimo vljudno, naj se nemudoma po listnici (do tajništva) oglasé vsi gosp. udje, ki so spremenili svoje stanovanje in tega še niso naznanili ne svojemu poverjeniku, ne tajništvu, kajti Matičin odbor želi, da, kolikor mogoče, bode imenik korekten. — Ob enem naznanjamo, da smo krasnega kamnotisa dr. Tomanove podobe (na lepem, večem papirji) dali natisniti še nekaj iztisov, kateri se v pisarnici „Matice slov.“ dobivajo po 30 kr.

Iz pisarne Matičine.

— (Sanskritsko-nemški slovár) je prišel ravnokar na svitlo pod oskrbstvom ces. Petrogradske akademije; on obsega 6 zvezkov po 600 strani. Akademik Bötling s pripomočjo Rotha ga je izdelaval 23 let. In naš ubogi slovensko-nemški slovár se izdeluje že 25 let, a še ni duha ne sluha o njem!

— Deževanje preteklega tedna je razen silne povodnje v Cerkniški dolini tudi tukajšnje jezero tako napolnilo, da ni upanja, da bi letos kaj košnje bilo v njem; tudi ribolov je uničen.

— V Logu pri Vipavi bo na praznik Marijin 8. dne t. m. Goriško pevsko društvo „Slavec“ pelo Oberhoferjevo veliko mašo; popoldne pa napravi koncert na Zémoni nad Vipavo, katerega čisti donesek je namenjen pogorelcem Logaškim.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Podoba je čedalje bolj, da se vname Evropejska vojska. Turki divjajo vsak dan huje in njihova vlada neče mirú. Turški časnik „Djeridej Havadis“ kriči: „Črnogorski knez mora vsakako biti vazal Turčije, — v interesu svojega mirú in v interesu Evrope mora Turčija uničiti Črnogoro in Srbijo!“ „Tako visoko pač ne bodo Turčiji izrastli rogovi, polomili jih bodo Črnogorski sokoli“ — dostavlja „Obzor“, in pravo trdi. Kakor Turki, isto tako divjajo njihovi sorodniki Magjari, kajti „Ellenör“, vladni list, vsak dan hujska v boj z Rusi, brez pomislika, da potrpnost Ruske vlade ima svoje meje in da struna njene dolgotrpnosti utegne kmalu počiti, ker razen nagajive Angleške vlade in neodločnosti Avstrijske nima nobenega protivnika o tem, da se barbarstvo Turško uniči.

Iz Štajarskega. — V nedeljo 17. dne t. m. se v Mariboru odpre vinska razstava in vinski trg; 20. septembra se začne zbor; 24. sept. je delitev premij, 25. sept. vinska dražba. — 11. dne t. m. pa napravi konjerejsko društvo v Ormužu premiranje kónj, ter je v ta namen razglasilo — čuda golemo! — tudi slovenske oklice.

Turčija. — Zopet imajo Turki novega sultana Abdul-Hamida II., brata prejšnjega sultana. Murad V. je bil odstavljen in bo menda šel kmalu Abdul-Azizevo pot. O Abdul-Hamidu nima svet nič dobrega pričakovati, ker je, kar se zdaj vé, preveč Turek, neomikan, še brati in pisati ne zná. Najbolj so mu všeč ženske in pijača; tudi Nemcem je naklonjen, njegov najbolj intimen prijatelj je — nek nemški mizarski pomočnik! Daleč so že Turki, da jim je tak mož sultan!

Iz Turškega bojišča. — Srbi so potisnili Turke popolnoma z desnega brega Morave. Al zdaj so ti napeli vse sile ter s trikrat večjo močjo jeli riti proti Srbom nazaj, kateri so se vtaborili ob Aleksincu in Deligradu. Tu je zdaj zopet hud boj, čegar izid pa še ni znan. „Turški“ listi so pa vendar že zatrobili zmago Turkov, pa so se, kakor navadno, blamirali. Pri Srbski vojni je zdaj že veliko Rusov, posebno častnikov. — Od Črne gore je glas, da je Muktar paša pri Grahovem vdaril čez mejo Črnogorsko. Če se je to res zgodilo in mu Črnogorci tega niso branili, potem je gotovo zopet šel v kako past, kjer se mu utegne še hujsje goditi, kakor pri Volčjem dolu. Zarad zgube ob Podgorici je poveljnik Mahmud paša (Poljski žid Freund s pravim imenom) stavljen pred vojno sodnijo. — Ne le Rusija z vsemi močmi podpira Srbe, ampak tudi Lahí so se potegnili za boreče se Slovane. V Rimu in Torinu so imeli velike shode, kjer so kleli Turka in sklenili iti Slovanom na pomoč. — Sem ter tje se čujejo glasovi o miru, a to so le domišljije. Rusija noče nikakor pripustiti, da bi Turčija imela kako trdnjavo s posadko na Srbski zemlji, Angleška pa še vedno Turčiji za hrbtom pomaga. Brez velikih homatij tedaj štrena na jugu ne bo nikakor razmotana, skoro je videti ne daleč že veliko Evropsko vojsko.

Žitna cena

v Ljubljani 30. avgusta 1876.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 8 fl. 45. — banaška 9 fl. 77. — turšice 5 fl. 40. soršice 6 fl. 20. — rži 6 fl. 17. — ječmena 4 fl. 55. — prosa 4 fl. 39. — ajde 6 fl. —. — ovsa 3 fl. 28. — Krompir 3 fl. 60 kr. 100 kilogramov.